

Halva Afghanistans befolkning är under 15 år. En svindlande siffra. Vägen framåt för den unga generationen är som överallt annars utbildning. SAK har under 30 år utbildat miljontals afghanska tjejer och killar. SAKs Lasse Bengtsson får inleda det här numret med några intressanta möten han gjort under sitt första år som SAKs informationssamordnare i Kabul.

Sarjana (till vänster) är 14 år och lärare. Här bredvid pappa Mohmen Khan.

”Nu ska vi ta chansen!”

Utbildning är som ett ljus, sa han. Utan det ljuset är man blind! Han tittade intensivt på mig med sina nästan svarta ögon. Han talade av egen erfarenhet. En stund tidigare hade han skrivit in sig på vår stora utbildningskonferens för Kuchis, nomadfolket. Ja, skrivit, förresten. Haji Qutabkhan, Kuchiledare från Paktika, hade satt sitt tumavtryck på papperet.

Text & bild: Lasse Bengtsson

Lasse är SAKs informationssamordnare vid Kabul kontoret.

När jag vände mig en bit bort, såg jag Sarjanas pappa bli intervjuad av af-

ghansk tv. Sarjana är den 14-åriga flickan, eller kanske snarare unga kvinna, som jag några dagar tidigare hade besökt i tärtlägret i Wardak, där hon bor under sommarhalvåret. Sarjana är den enda läskunniga i de 318 familjerna i byn. Därför har hennes pappa, Mohmen Khan, gått med på att Sarjana ska få vara lärare för de andra barnen i byn. Han har i och med det tagit ett stort steg mot framtiden. Mohmen Khan kan inte heller läsa.

SARJANA, Sonia, Nazaneen, Nabeela, Nooria, alla barnmorskeeleverna. Jag ser dem framför mig. Och alla andra flickor och pojkar, unga kvinnor och män med en utbildnings hunger, som jag har haft

förmånen att få träffa under mitt första år i Afghanistan. Man ser det liksom i ögonen på dem:

– Nu ska vi ta chansen vi fått!

Som femtonåriga Nazaneen, Nabeela och Nooria från Keshim i provinsen Badakshan. De, som nu ska bryta gamla invanda mönster och bli jordbruksexperter. Ett område hittills reserverat för männen. De som trots omgivningens – åtminstone – höjda ögonbryn, har börjat bana en alldeles egen väg, med ambitionen att förbättra odlingsmetoder och kvaliteten på grödorna. Oj, vad man såg deras glada ambition!

SOM TOLVÅRIGA Sonia från Zewalat i den oroliga Wardakprovinsen. Hon, som

Sonias högsta önskan är en ny byggnad till skolan. Hon är tolv år.

Nazaneen, Nabeela och Nooria vill bli jordbruksexperter.

” Min stolthet är när barnen läser själva”

Sarjana, 14 år

redan har sex egna elever. Två systrar och fyra andra flickor. Den spåda, blyga, ambitiösa Sonia, som berättade för mig att hon aldrig lekte eller lyssnade på musik. När hon inte pluggade, hjälpte hon till i hemmet. Eller läste själv. Det var ”som en sport att hålla på” anförtrorde mig Sonia. När jag tänker på Sonia, tänker jag också på hennes oro för att inte få fortsätta att studera. Frågan var

om det överhuvudtaget skulle bli någon åttonde klass för hennes del.

Det var förresten till Sonia jag ställde, strax före jul, den hypotetiska frågan om hon skulle få önska sig något?

– Då skulle jag önska mig en byggnad till min skola, svarade hon.

SOM ALLTSA fjortonåriga Sarjana i tältbyn. Som nu, avlönad av Svenska Afghanistankommitten, hjälper till att lyfta Kuchiflickorna ur analfabetismens mörker.

– Min stolthet är, när barnen läser själva, sa Sarjana tyst till mig.

Jag tänker på dem alla. Ser dem framför mig. Vill veta vad som händer med dem i framtiden.

De är värda allt vårt stöd. •